

Projekt

z dnia 8 lutego 2016 r.
Zatwierdzony przez .....

**UCHWAŁA NR .....
RADY MIEJSKIEJ W IŁAWIE**

z dnia 22 lutego 2016 r.

w sprawie nadania nazw ulicom w mieście Iława

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm./ - Rada Miejska w Iławie uchwala, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 1 do niniejszej uchwały - ulica Żołnierzy Wyklętych.

§ 2. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 2 do niniejszej uchwały - ulica Rotmistrza Witolda Pileckiego.

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Pileckiego.

§ 3. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 3 do niniejszej uchwały - ulica Danuty Siedzikówny ps. "Inka".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Siedzikówny.

§ 4. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 4 do niniejszej uchwały - ulica Hieronima Dekutowskiego ps. "Zapora".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Dekutowskiego.

§ 5. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 5 do niniejszej uchwały - ulica Łukasza Ciepłińskiego ps. "Pług".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Ciepłińskiego.

§ 6. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 6 do niniejszej uchwały - ulica Zygmunta Szendzielarza ps. "Łupaszka".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Szendzielarza.

§ 7. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 7 do niniejszej uchwały - ulica Józefa Franczaka ps. "Lalek".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Franczaka.

§ 8. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 8 do niniejszej uchwały - ulica Kazimierza Kamińskiego ps. "Huzar".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Kamińskiego.

§ 9. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 9 do niniejszej uchwały - ulica Franciszka Niepokólczyckiego ps. "Halny".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Niepokólczyckiego.

§ 10. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 10 do niniejszej uchwały - ulica Jerzego Jaskulskiego ps. "Zagończyk".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Jaskulskiego.

§ 11. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 11 do niniejszej uchwały - ulica Antoniego Hedy ps. "Szary".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Hedy.

§ 12. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 12 do niniejszej uchwały - ulica Stanisława Sojczyńskiego ps. "Warszyc".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Sojczyńskiego.

§ 13. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 13 do niniejszej uchwały - ulica Mieczysława Dziemieszkiewicza ps. "Rój".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Dziemieszkiewicza.

§ 14. 1. Nadaje się nazwę ulicy w Iławie, której przebieg określa załącznik nr 14 do niniejszej uchwały - ulica Henryka Flamego ps. "Bartek".

2. Do stosowania w celach urzędowych dopuszcza się nazwę skróconą ulica Flamego.

§ 15. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Iławy

§ 16. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego oraz na tablicach ogłoszeń Urzędu Miasta Iławy.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

KIEROWNIK WYDZIAŁU
Gospodarki Mieniem Komunalnym

mgr inż. Wiesław Pińczewski

sprawdzono pod względem
formalno-prawnym

RADCA PRAWNY
Jadwiga Drzystek

Uzasadnienie

Żołnierze wyklęci (żołnierze niezłomni) – antykomunistyczny, niepodległościowy ruch partyzancki, stawiający opór sowietyzacji Polski i podporządkowaniu jej ZSRR, toczący walkę ze służbami bezpieczeństwa ZSRR i podporządkowanymi im służbami w Polsce. Liczbę członków wszystkich organizacji i grup konspiracyjnych szacuje się na 120-180 tysięcy osób. W ostatnich dniach wojny na terenie Polski działało 80 tysięcy partyzantów antykomunistycznych. Ostatni członek ruchu oporu – Józef Franczak ps. „Lalek” z oddziału kpt. Zdzisława Brońskiego „Uskoka” – zginął w obławie w Majdanie Kozic Górnych pod Piaskami (woj. lubelskie) osiemnaście lat po wojnie – 21 października 1963 roku. W praktyce jednak większość organizacji zbrojnych upadła po wyborach do Sejmu Ustawodawczego w styczniu 1947 i powyborczej amnestii, po której podziemie liczyło nie więcej niż dwa tysiące osób. W walkach podziemia z władzą zginęło około 15 tys. ludzi, w tym około 7 tys. członków podziemia.

Witold Pilecki, ps. „Witold” (ur. 13 maja 1901 w Ołońcu, zm. 25 maja 1948 w Warszawie) – rotmistrz kawalerii Wojska Polskiego, współzałożyciel Tajnej Armii Polskiej, żołnierz Armii Krajowej, więzień i organizator ruchu oporu w KL Auschwitz. Autor raportów o Holokauście, tzw. Raportów Pileckiego. Oskarżony i skazany przez władze komunistyczne Polski Ludowej na karę śmierci, stracony w 1948. Unieważnienie wyroku nastąpiło w 1990. Pośmiertnie, w 2006 otrzymał Order Orła Białego, a w 2013 został awansowany do stopnia pułkownika.

Danuta Siedzikówna ps. „Inka” (ur. 3 września 1928 w Guszczewinie, zm. 28 sierpnia 1946 w Gdańsku) – sanitariuszka 4. szwadronu odtworzonej na Białostocczyźnie 5 Wileńskiej Brygady AK, w 1946 w 1 szwadronie Brygady działającym na Pomorzu. Po zamordowaniu przez Gestapo jej matki, razem z siostrą Wiesławą wstąpiła do AK gdzie odbyła szkolenie medyczne. Po przejściu frontu podjęła pracę kancelistki w nadleśnictwie Hajnówka. Wraz z innymi pracownikami nadleśnictwa została w czerwcu 1945 aresztowana za współpracę z antykomunistycznym podziemiem. Została uwolniona z konwoju przez operujący na tym terenie patrol wileńskiej AK Stanisława Wołonceja „Konusa” (podkomendnych „Łupaszk”), następnie jako sanitariuszka podjęła służbę w oddziale „Konusa”, a potem w szwadronach por. Jana Mazura „Piasta” Danuta Siedzikówna przybrała wówczas pseudonim „Inka”. Na przełomie 1945/1946, zaopatrzona w dokumenty na nazwisko Danuta Obuchowicz, podjęła pracę w nadleśnictwie Miłomłyn w powiecie ostródzkim. Wczesną wiosną 1946 nawiązała kontakt z ppor. Zdzisławem Badochą „Żelaznym”, dowódcą jednego ze szwadronów „Łupaszk”. Po śmierci „Żelaznego”, została wysłana po zaopatrzenie medyczne do Gdańska. Tam, rankiem 20 lipca 1946, w mieszkaniu przy ul. Wróblewskiego 7 we Wrzeszczu, w jednym z lokali kontaktowych V Brygady Wileńskiej „Inka” została aresztowana. Została umieszczona w pawilonie V więzienia w Gdańsku jako więzień specjalny. W śledztwie była bita i poniżana; mimo to odmówiła składania zeznań obciążających członków brygad wileńskich AK. Została skazana na śmierć i stracona 28 sierpnia 1946 wraz z Feliksem Selmanowiczem ps. „Zagończyk”, w więzieniu przy ul. Kurkowej w Gdańsku.

Hieronim Dekutowski ps. „Zapora” (ur. 24 września 1918 w Dzikowie, zm. 7 marca 1949 w Warszawie) – major, żołnierz Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, cichociemny, dowódca oddziałów partyzanckich AK, DSZ i Zrzeszenia WiN, harcerz. Pośmiertnie awansowany do stopnia pułkownika w 1988. Jesienią 1945 roku po powstaniu antykomunistycznego Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, które było naturalnym spadkobiercą Delegatury Sił Zbrojnych, major jako komendant oddziałów leśnych był odpowiedzialny za dywersję i akcje skierowane przeciwko organom komunistycznego aparatu represji w województwie lubelskim. Z czasem obszar jego działania rozszerzył się na tereny Rzeszowszczyzny i świętokrzyskiego. Po ogłoszeniu przez komunistów amnestii w lutym 1947 roku Hieronim Dekutowski zaprzestał prowadzenia akcji zbrojnych i w czerwcu się ujawnił. Zagrożony aresztowaniem podjął próbę ucieczki poza granice kraju. Został jednak zatrzymany wraz z siedmioma kolegami 16 września 1947 w miejscowości Nysa przez funkcjonariuszy bezpieki. Po prawie sześciomiesięcznym okresie tortur w katowniach UB. Hieronim Dekutowski przeszedł okrutne śledztwo w centralnym więzieniu MBP przy ul. Rakowieckiej w Warszawie. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z 15 września 1948 roku został skazany na siedmiokrotną karę śmierci. Został stracony 7 marca 1949 w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie.

Łukasz Konrad Ciepliński ps. „Pług” (ur. 26 listopada 1913 w Kwilczu, zm. 1 marca 1951 w Warszawie) – podpułkownik piechoty Wojska Polskiego (w 2013 r. awansowany pośmiertnie do stopnia

pułkownika), żołnierz Organizacji Orła Białego, ZWZ-AK oraz NIE i DSZ, prezes IV Komendy Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, kawaler Orderu Orła Białego. Od 1945 r., Ciepliński pełnił istotne funkcje w Delegaturze Sił Zbrojnych, a następnie w Zrzeszeniu „Wolność i Niezawisłość”. Przez jakiś czas przebywał w Krakowie, po czym przeniósł się do Zabrza.. Po aresztowaniach kolejnych trzech Zarządów Głównych WiN-u, Ciepliński stanął w styczniu 1947 r. na czele czwartego, ostatniego ZG Win. Jego najbliższymi współpracownikami byli zaufani i sprawdzeni podkomendni z konspiracji akowskiej z Rzeszowszczyzny. UB aresztowało go pod koniec listopada 1947 r. W niektórych okresach śledztwa Ciepliński był torturowany tak okrutnie, że na przesłuchanie wnoszono go na kocu. W następstwie bicia ogłuchł na jedno ucho. 14 X 1950 r. sąd skazał Cieplińskiego „na pięciokrotną karę śmierci, utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na zawsze oraz przepadek całego mienia”. Sąd wyższej instancji 16 XII 1950 r. utrzymał wyrok w mocy, zaś prezydent Bierut decyzją z 20 II 1951 r. nie skorzystał z prawa łaski. Wyrok na Cieplińskim i jego towarzyszach z IV ZG WiN wykonano 1 III 1951 r. strzałem w tył głowy (katyńskim). Miejsce jego pochówku do dziś pozostaje nieznane.

Zygmunt Edward Szendzielarz, ps. „Łupaszka” (ur. 12 marca 1910 w Stryju, zm. 8 lutego 1951 w Warszawie) – major kawalerii Wojska Polskiego i Armii Krajowej. Uczestniczył w wojnie obronnej Polski w 1939 r. Po 1939 r. żołnierz AK w okręgu Wileńskim i Białostockim. Po roku 1945 żołnierz antykomunistycznego podziemia w okręgu Wileńskim, Białostockim i Pomorskim. W czerwcu 1948 roku UB rozpracowało i rozbiło Okręg Wileński AK. W rezultacie 30 czerwca 1948 Szendzielarz został aresztowany. Natychmiast po aresztowaniu, „Łupaszka” został przewieziony do Warszawy i osadzony w więzieniu mokotowskim przy ul. Rakowieckiej. Przebywał tam 2,5 roku, do 8 lutego 1951 roku. 23 października 1950 roku rozpoczął się proces byłych członków Okręgu Wileńskiego AK, Szendzielarz nie zaprzeczał swojemu udziałowi w podziemiu antykomunistycznym ani nie poprosił o łaskę. Został skazany 2 listopada 1950 r. na wielokrotną karę śmierci. Wyrok wykonano 8 lutego 1951 roku w więzieniu na Mokotowie. Ciało zostało pochowane w tajemnicy w nieznanym miejscu.

Józef Franczak ps. „Lalek” (ur. 17 marca 1918 w Kozicach Górnych, zm. 21 października 1963 w Majdanie Kozic Górnych) – sierżant Wojska Polskiego, uczestnik wojny obronnej Polski 1939, później związany ze strukturami ZWZ-AK, ostatni żołnierz polskiego podziemia antykomunistycznego i niepodległościowego. Pochodził z chłopskiej rodziny. Po skończeniu siedmioletniej szkoły powszechnej, zgłosił się do Szkoły Podoficerskiej Żandarmerii w Grudziądzu. Po jej ukończeniu, jako zawodowy podoficer, rozpoczął służbę w Równem na Wołyniu. Tam też zastał go wybuch II wojny światowej. Po agresji ZSRR na Polskę oddział, w którym walczył został rozbity. Wrócił na Lubelszczyznę, gdzie zaangażował się w działalność konspiracyjną. Został dowódcą plutonu w III Rejonie Obwodu Lublin – Powiat ZWZ – AK. Po zajęciu Lubelszczyzny przez Sowieców, podzielił los wielu swoich kolegów i został wcielony do armii Berlinga. Szykany, aresztowania i egzekucje żołnierzy AK, których był świadkiem, skłoniły go do ucieczki. 17 czerwca 1946 Józef Franczak razem z kilkoma osobami został aresztowany przez lubelski Urząd Bezpieczeństwa. Podczas konwoju do Lublina, aresztantom udało się rozbroić strażników i uciec. Wkrótce dołączył do partyzanckiego oddziału WiN kpt. Zdzisława Brońskiego ps. Uskok. Na początku 1947 roku władze ogłosiły amnestię, w wyniku której ujawniło się ponad 50 tysięcy żołnierzy. Józef Franczak tego nie uczynił, nie ufał komunistom. Był to jeden z kluczowych momentów, dla jego dalszych losów. Po 1947 roku właściwie nie miał już odwrotu, mógł tylko zginąć w walce, albo trafić na wiele lat do więzienia. „Lalek” został dowódcą jednego z patroli w oddziale kpt. Brońskiego „Uskoka”. Do jego zadań należało między innymi zbieranie informacji na temat aresztowań prowadzonych przez UB i ludzi współpracujących z bezpieczeństwem. W maju 1948 roku udało mu się uciec z zasadzki, w której zginęło dwóch jego żołnierzy. Od tej pory, przez kolejnych 15 lat, Józef Franczak ukrywał się samotnie. Tylko sporadycznie kontaktował się z innymi żołnierzami. W 1956 roku pojawiła się ostatnia szansa na wyjście z ukrycia. Na fali „odwilży” komuniści ogłaszają amnestię. Franczak zastanawia się nad ujawnieniem, ale po rozmowie z adwokatem, który nie pozostawia mu złudzeń, że czeka go długoletni wyrok, rezygnuje. Ponieważ Józef Franczak ukrywał się w swoich rodzinnych stronach, SB „szczególną opieką otoczyła” jego najbliższą rodzinę. W 1961 roku lubelska prokuratura wydała list gończy za Franczakiem. Józef Franczak był wytrawnym konspiratorem poznał znakomicie metody działania SB i dzięki temu przez tyle lat był dla nich nieuchwytny. Działania SB nasiliły się na przełomie lat 60. W styczniu 1963 roku „Lalek” został namierzony. 21 października 1963 grupa operacyjna złożona z oficerów SB i 35 zomowców okrążyła zabudowania, gdzie przebywał Franczak. Wywiązała się strzelanina, „Lalek” próbował uciekać. Po przebiegnięciu około 300 metrów został śmiertelnie ranny. Zwłoki Józefa Franczaka, po uprzednim przeprowadzeniu sekcji, zostały złożone w bezimiennej mogile na cmentarzu komunalnym w Lublinie.

Franczak do samego końca żył w przekonaniu, że nastąpi jakiś międzynarodowy konflikt w wyniku, którego Polska

znowu będzie wolna.

17 marca 2008 prezydent Lech Kaczyński nadał pośmiertnie Józefowi Franczakowi Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

Kazimierz Kamiński ps. „**Huzar**” (ur. 8 stycznia 1919 w miejscowości Markowo-Wólka, gm. Nowe Piekuty, pow. Wysokie Mazowieckie, zm. 11 października 1953 w komunistycznym więzieniu w Białymstoku – oficer rezerwy Wojska Polskiego, dowódca partyzancki AK, ROAK i Zrzeszenia WIN, jeden z najdłużej walczących żołnierzy antykomunistycznego podziemia niepodległościowego. Brał udział w wojnie obronnej 1939 r. w szeregach 9. Pułku Strzelców Konnych. Po bitwie pod Kockiem dostał się do niewoli niemieckiej. Po uwolnieniu wstąpił do AK, zostając dowódcą plutonu, a od 1944 r. adiutantem komendanta Obwodu AK Wysokie Mazowieckie. Po wkroczeniu Armii Czerwonej na ziemie polskie stanął na czele oddziału samoobrony Obwodu ROAK Wysokie Mazowieckie. Następnie przeszedł do Zrzeszenia WiN. W przeciwieństwie do swoich podkomendnych nie ujawnił się po ogłoszeniu amnestii w 1947 r. Utworzył oddział partyzancki. Był on świetnie uzbrojony i wyposażony oraz w pełni umundurowany. Ogółem przez oddział przewinęło się ok. 120 ludzi, ale nigdy nie liczył on w danym momencie więcej niż 50 partyzantów. Patrole K. Kamińskiego prowadziły akcje ekspropriacyjne i likwidacyjne na posterunki MO, zabijały współpracowników UB, MO i NKWD oraz działaczy PPR, zwalczały w terenie pospolicie bandytyzm. Stoczyły też kilka bitew i potyczek z oddziałami KBW i LWP. Na krótki czas opanowały nawet Wysokie Mazowieckie, gdzie K. Kamiński przeprowadził konną paradę swojego oddziału. K. Kamiński 23 października 1952 roku został aresztowany w Warszawie przez UB. Po brutalnym śledztwie 26 marca 1953 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie na sesji wyjazdowej w Łapach skazał go w trybie doraźnym na 6-krotną karę śmierci. Stracono go 11 października 1953 roku w więzieniu w Białymstoku. Jego symboliczny grób znajduje się na cmentarzu w Poświętnem.

Franciszek Niepokólczycki, ps. „**Halny**” (ur. 27 października 1900 w Żytomierzu, zm. 11 czerwca 1974 w Warszawie) – pułkownik saperów Wojska Polskiego, żołnierz Armii Krajowej i powojennego podziemia antykomunistycznego, prezes WiN, więzień polityczny w okresie stalinowskim, kawaler Orderu Orła Białego.

Podczas wojny polsko-bolszewickiej w 1920 walczył w oddziałach partyzanckich. Brał udział w wojnie obronnej 1939 jako dowódca 60 Batalionu Saperów, w składzie Armii „Modlin”. Po upadku Polski działał w konspiracji. Już 27 września 1939 przystąpił do Służby Zwycięstwu Polski, następnie w Związku Walki Zbrojnej. 5 października 1939 był dowódcą niezrealizowanego zamachu na Adolfa Hitlera podczas „defilady zwycięstwa” w Alejach Ujazdowskich. Po 1945 zaangażował się w działalność konspiracyjną przeciwko władzom komunistycznym. Od maja do sierpnia 1945 pełnił funkcję zastępcy komendanta Obszaru „Południe” w Delegaturze Sił Zbrojnych, a we wrześniu 1945 został zastępcą A. Sanojcy jako prezesa Obszaru Południowego WiN. Po aresztowaniu A. Sanojcy, w dniu 15 listopada 1945 zastąpił go na stanowisku prezesa Obszaru Południowego. Już od 23 listopada tego samego roku kierował II Zarządem WiN, najpierw jako p.o. prezesa, a od stycznia 1946 jako prezes. Nawiązał kontakt z Rządem RP na uchodźstwie oraz Oddziałem VI Sztabu Głównego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Został aresztowany w dniu 22 października 1946 w Zabrze i poddany długiemu śledztwu. Proponowano mu współpracę z rządem komunistycznym, łącznie z awansem generalskim i odznaczenie orderem Virtuti Militari, czemu jednak odmówił. 10 września 1947 został skazany w pokazowym procesie II Zarządu Głównego WiN i działaczy PSL na trzykrotną karę śmierci. Odmówił zwrócenia się o łaskę do Bolesława Bieruta, jednak karę zamieniono mu najpierw na karę dożywotniego pozbawienia wolności, a następnie 12 lat pozbawienia wolności. Był więziony we Wronkach i Szczecinie. Został zwolniony 22 grudnia 1956, następnie odmówił formalnych zabiegów o rehabilitację. Po uwolnieniu pracował w Stowarzyszeniu Wynalazców Polskich, Spółdzielni Pracy „Technomontaż” i Spółdzielni Inwalidów i Emerytów Kolejowych w Warszawie. Do końca życia był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Franciszek Jerzy Jaskulski, ps. „**Zagończyk**” (ur. 16 września 1913 w Castrop-Rauxel w Niemczech, zm. 19 lutego 1947 w Kielcach) – oficer AK, działacz Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość. W 1939 zgłosił się ochotniczo do Wojska Polskiego i otrzymał przydział do 68. Pułku Piechoty. Brał udział w obronie Warszawy. Od września 1943 był dowódcą Oddziału Dyspozycyjnego AK w Obwodzie Garwolin. Aresztowany 3 listopada 1944 przez UB, wyrokiem z 8 stycznia 1945 został skazany „za udział w nielegalnej organizacji” na karę śmierci, utratę praw publicznych i przepadek mienia; wyrok ten został

zmniejszony do 10 lat więzienia. Karę Jaskulski odbywał w więzieniu we Wronkach, skąd 4 września 1945 dokonał niezwykle brawurowej ucieczki w przebraniu strażnika. Powrócił na teren Puław, znany mu z poprzednio prowadzonej pracy konspiracyjnej. 26 lipca 1946 został aresztowany przez UB na skutek zdrady bliskiego współpracownika. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Kielcach z 17 stycznia 1947 został skazany na karę śmierci. Wyrok został wykonany w więzieniu w Kielcach. Za działalność konspiracyjną Jaskulski był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Virtuti Militari i Krzyżem Walecznych. W 2009 roku został mu nadany pośmiertnie Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski.

Antoni Heda ps. „Szary” (ur. 11 października 1916 w Małomierzycach k. Iłży, zm. 14 lutego 2008 w Warszawie) – dowódca oddziałów partyzanckich ZWZ i AK, w okresie powojennym formacji niepodległościowych ROAK, DSZ, WiN i NIE. Działał głównie na terenie okręgu kieleckiego i radomskiego. Generał brygady Wojska Polskiego.

Podczas wojny obronnej w 1939 ppor. A. Heda walczył w składzie 12 DP pod Iłżą, a następnie na Lubelszczyźnie. Po klęsce 1939 działał w ZWZ. Został komendantem Podobwołu Iłża AK. Wsławił się wówczas zdobyciem więzienia niemieckiego w Starachowicach i uwolnieniem około 80 przetrzymywanych tam więźniów. Po zakończeniu wojny A. Heda pozostał w konspiracji, działając w ramach Ruchu Oporu Armii Krajowej, a następnie Delegatury Sił Zbrojnych. Na czele swojego oddziału, liczącego blisko 250 ludzi, wsławił się rozbiciem w nocy z 4 na 5 sierpnia 1945 komunistycznego więzienia w Kielcach, w wyniku tej akcji uwolniono kilkuset więźniów, przeważnie byłych AK-owców. Po akcji w Kielcach zaprzestał działalności konspiracyjnej – pod zmienionym nazwiskiem, jako Antoni Wiśniewski, wyjechał na Wybrzeże, a później do Emilianowa k. Ostródy. Był poszukiwany przez MBP i w 1948 został aresztowany w Gdyni. Otrzymał cztery wyroki śmierci, w końcu karę śmierci zamieniono na dożywocie. Wyszedł na wolność w 1956 objęty amnestią. Przez wiele lat był doradcą kardynała Stefana Wyszyńskiego. W dalszym ciągu prowadził jednak działalność niepodległościową, m.in. działając w NSZZ „Solidarność”. W 1981 został wybrany na Przewodniczącego Niezależnego Związku Kombatantów przy NSZZ „Solidarność”. Od 13 grudnia 1981 do 16 czerwca 1982 internowany w więzieniu na Białolece.

Stanisław Sojczyński ps. "Warszyc" (ur. 30 marca 1910 w Rzejowicach, zm. 19 lutego 1947 w Łodzi) – generał brygady (kapitan piechoty za życia) Wojska Polskiego i Armii Krajowej, organizator i dowódca Konspiracyjnego Wojska Polskiego.

Walczył w kampanii wrześniowej, jako podporucznik w okolicach Hrubieszowa. W 1939 roku porucznik Sojczyński został komendantem Podobwołu Rzejowice AK. Do jego największych osiągnięć należało zaatakowanie w nocy z 7 na 8 sierpnia 1943 roku niemieckiego więzienia w Radomsku. W wyniku przeprowadzonej akcji uwolniono około 50 osób: ponad 40 Polaków i 11 Żydów.. Za tę akcję porucznik Stanisław Sojczyński został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari. Wiosną 1945 roku zaczął ponownie zbierać swoich dawnych żołnierzy. Na bazie dowodzonego przez siebie podczas wojny 1 batalionu 27 Pułku Piechoty AK w maju 1945 roku w Radomsku utworzył konspiracyjną organizację, która nosiła kryptonim "Walka z Bezprawiem", a od 8 stycznia 1946. Organizacja ta, licząca ok. 4 tysięcy członków, działała w województwach: łódzkim, częściowo kieleckim, śląskim oraz poznańskim. W Radomsku, miała miejsce jedna z najgłośniejszych akcji Konspiracyjnego WP. W nocy z 19 na 20 kwietnia 1946 r. do miasta weszło 167 partyzantów, celem akcji było uwolnienie więźniów przetrzymywanych w budynku miejscowego więzienia, z którego uwolniono 57 aresztowanych. Chociaż już wcześniej kapitan Sojczyński był postrachem bezpieki, po tej akcji "władza ludowa" uznała go za wroga publicznego numer jeden. Do aresztowania Stanisława Sojczyńskiego doszło 27 czerwca 1946 r. w Częstochowie. Stanisław Sojczyński wraz z podkomendnymi sądzony był w procesie dowództwa KWP w dniach 9 grudnia – 17 grudnia 1946 r. przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi. Kpt. S. Sojczyńskiego i jego 5 podwładnych stracono 19 lutego 1947 r. w Łodzi, na 3 dni przed ogłoszeniem amnestii. Nie wiadomo, gdzie został pochowany.

Mieczysław Dziemieszkiewicz, ps. „Rój” (ur. 25 stycznia 1925 w Zagrobach, zm. 13/14 kwietnia 1951 w Szyszkach) – żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych i Narodowego Zjednoczenia Wojskowego, działacz polskiego podziemia antykomunistycznego na północnym Mazowszu.

Jesienią 1945 wstąpił do oddziału NSZ-NZW ppor. Mariana Kraśniewskiego „Burzy”, przybierając pseudonim „Rój”. Początkowo był łącznikiem między Komendą Okręgu a Komendą Powiatu. W 1948 został awansowany do stopnia starszego sierżanta. Na polecenie dowódcy kompanii stworzył patrol

Pogotowia Akcji Specjalnej NZW, którego został dowódcą. Jako dowódca patrolu PAS dowodził wieloma akcjami przeciw komunistom, siłom bezpieczeństwa oraz ich agenturze. Dziemieszkiewicz zginął w trakcie próby przedarcia się z podwładnymi przez obławę 270 żołnierzy z KBW i funkcjonariuszy UBP i MO. 13 października 2007, za *wybitne zasługi dla niepodległości Polski*, prezydent RP Lech Kaczyński odznaczył pośmiertnie Mieczysława Dziemieszkiewicza Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Został również odznaczony Krzyżem Narodowego Czynu Zbrojnego.

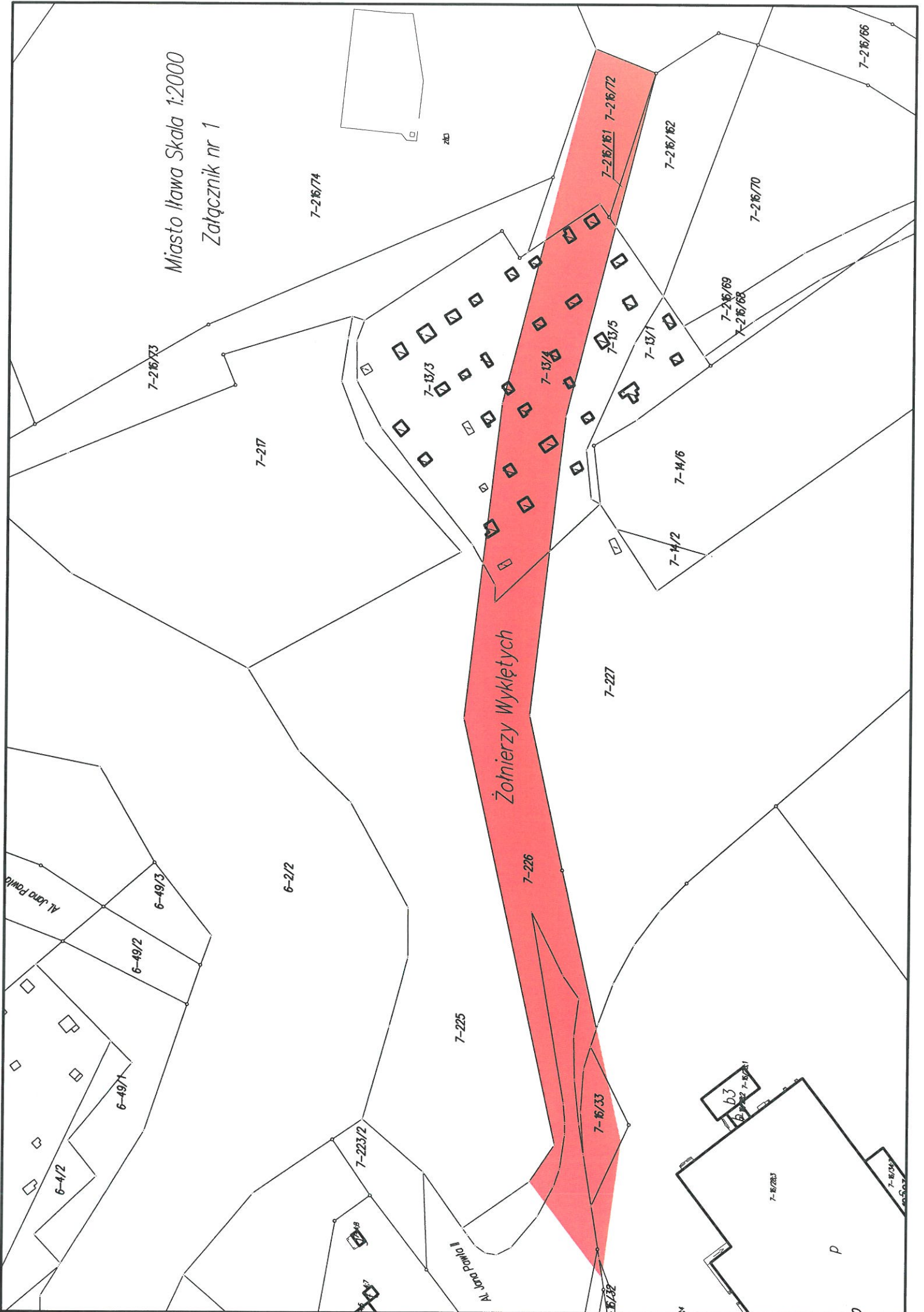
Henryk Antoni Flame vel Flamme, ps. „**Bartek**” (ur. 19 stycznia 1918 we Fryszacie na Zaolziu, zm. 1 grudnia 1947 w Zabrzegu) – polski dowódca wojskowy, kapral pilot Wojska Polskiego, kapitan Narodowych Sił Zbrojnych.

W wojnie obronnej Polski w 1939, jako pilot 123 eskadry myśliwskiej przydzielonej do Brygady Pościgowej, bronił nieba nad Warszawą. Założył organizację HAK podległą AK, w październiku 1944 wraz z oddziałem wszedł w szeregi NSZ. W 1945 do Czechowic, gdzie przebywał, wkroczyła Armia Czerwona, a Flame, realizując zalecenia dowództwa NSZ, ujawnił się, i wraz z oddziałem, zachowując struktury konspiracyjne, oddał się do dyspozycji "władzy ludowej" i objął stanowisko komendanta miejscowego komisariatu MO. W dalszym ciągu realizując wytyczne dowództwa NSZ, Flame obsadził swoimi ludźmi komisariat i podległe mu jednostki, a także gromadził wokół siebie ludzi opozycyjnie nastawionych do komunistów, gromadząc jednocześnie broń przygotowując się do nieuchronnej konfrontacji z komunistami. W kwietniu 1945 zagrożony dekonspiracją i aresztowaniem, Flame uciekł ze swoimi ludźmi w pobliskie lasy. Od tej pory zaczął występować jako "Bartek", odtwarzając oddziały partyzanckie VII Okręgu Śląsko-Cieszyńskiego NSZ. Od maja 1945 do lutego 1947 stał na czele największego zgrupowania niepodległościowego na Śląsku Cieszyńskim, którego liczebność wynosiła ponad 300 dobrze uzbrojonych i umundurowanych żołnierzy. Składające się z kilku oddziałów zgrupowanie przeprowadziło łącznie ok. 340 akcji zbrojnych. Od 1946 zgrupowanie pod dowództwem Flamego zaczęło tracić inicjatywę na rzecz komunistów, którzy w licznych obławach dziesiątkowali podległe "Bartkowi" oddziały. W obliczu beznadziejnej sytuacji podjął decyzję o ujawnieniu się przy najbliższej okazji, którą stała się uchwalona przez sejm na dzień 22 lutego 1947 amnestia. Ujawnił się 11 marca 1947 roku w Cieszynie. Do skrytobójczego zamachu na Flamego doszło 1 grudnia 1947 w Zabrzegu pod Czechowicami. Zamachowcem był miejscowy milicjant, który nigdy nie został osądzony za swoją zbrodnię.

Miasto Iława Skala 1:2000
Załącznik nr 1

7-217

7-216/4

6/23

7-216/74

Heronima Dekutowskiego ps. "Zapora"

7-13/3

7-13/4

7-13/5

7-13/1

7-216/72
7-216/61

7-216/62

7-216/110

7-216/107

7-216/69
7-216/68

7-216/70

7-216/109

7-216/108

Miasto Iława Skala 1:2000
Załącznik nr 2

7-14/6

7-216/66

Rotmistrza Witolda Pileckiego

7-216/67

7-14/5

7-228

7-229

7-215/1

6/51

16/42

Usługowa

7-16/25

7-16/54

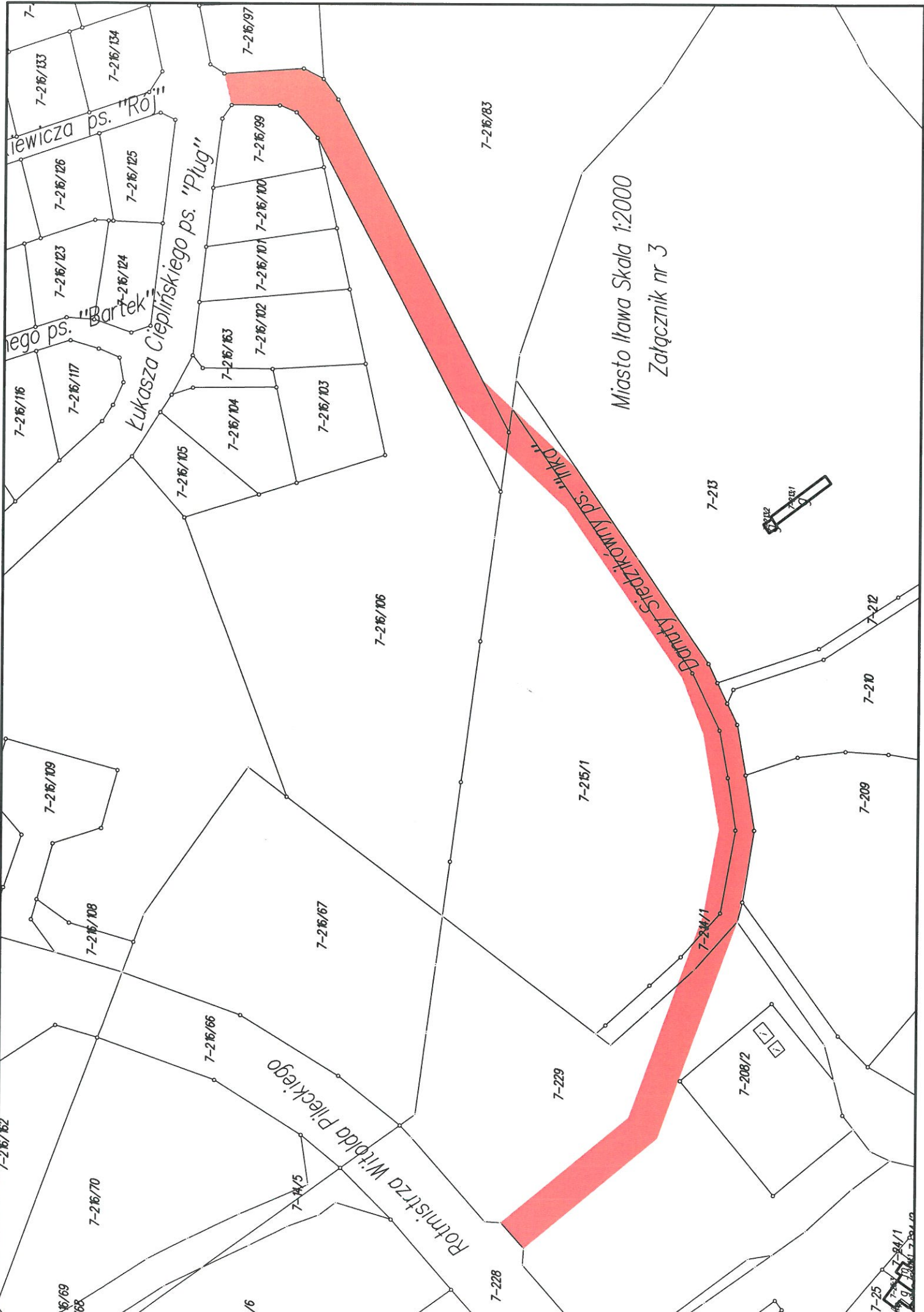
7-16/24

7-208/2

7-214/1

16/21

6/11

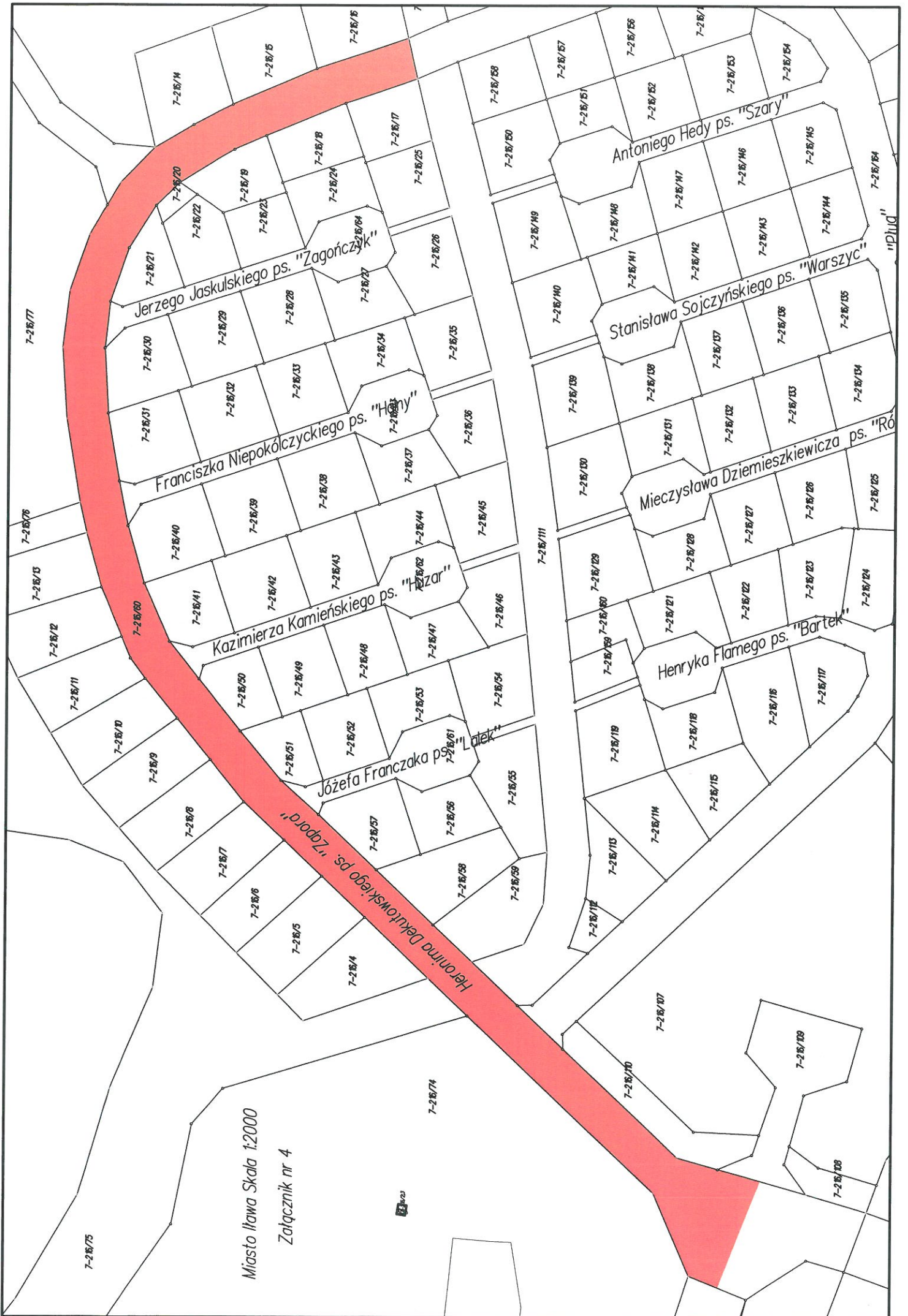

Miasto Iława Skala 1:2000
Zatęcznik nr 3

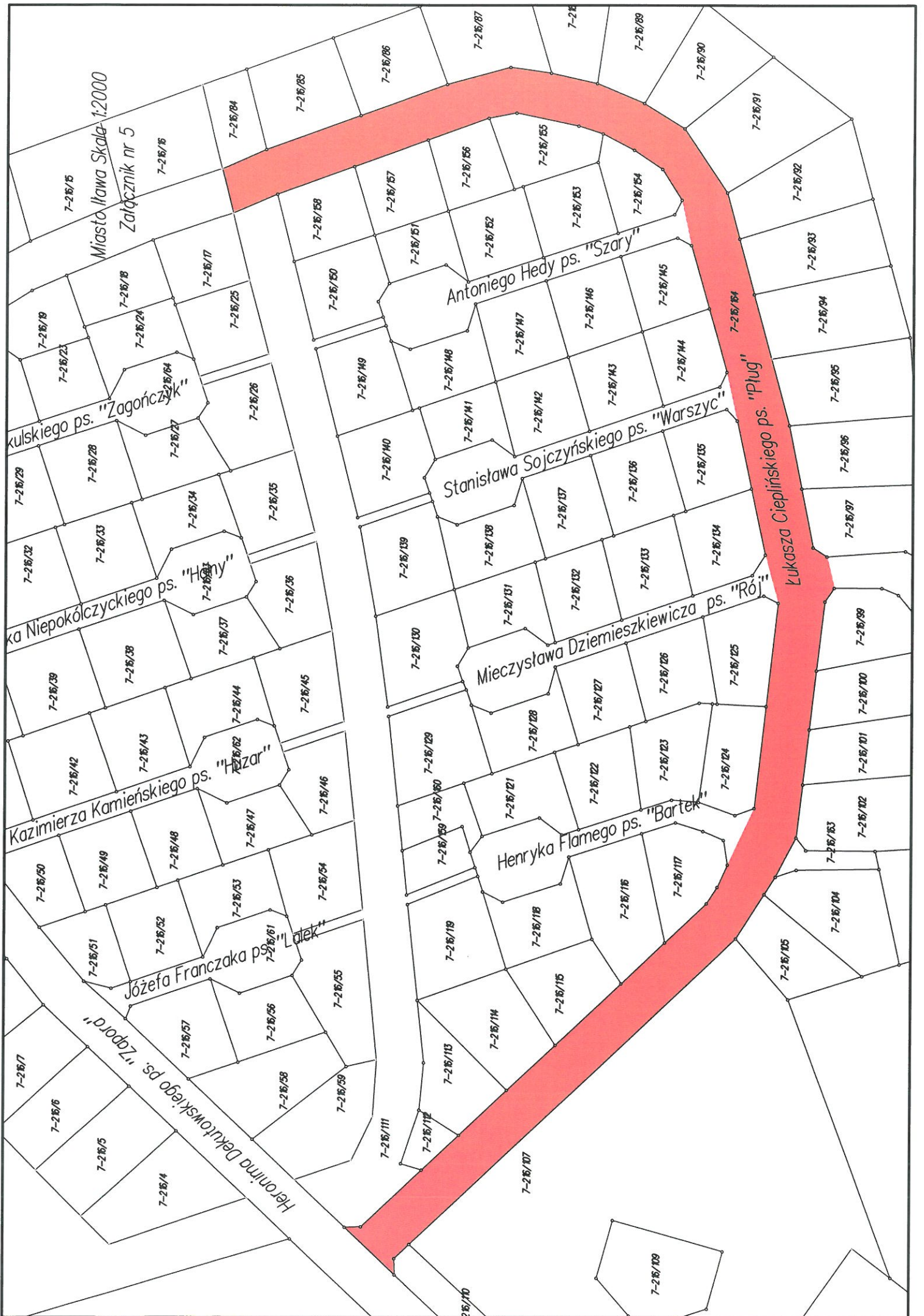

7-216/133
7-216/134
7-216/126
7-216/125
7-216/123
7-216/124
7-216/117
7-216/116
7-216/109
7-216/108
7-216/106
7-216/105
7-216/104
7-216/103
7-216/102
7-216/101
7-216/100
7-216/99
7-216/97
7-216/83
7-215/1
7-216/67
7-216/66
7-216/70
7-216/69
7-216/68
7-216/65
7-216/64
7-216/63
7-216/62
7-216/61
7-216/60
7-216/59
7-216/58
7-216/57
7-216/56
7-216/55
7-216/54
7-216/53
7-216/52
7-216/51
7-216/50
7-216/49
7-216/48
7-216/47
7-216/46
7-216/45
7-216/44
7-216/43
7-216/42
7-216/41
7-216/40
7-216/39
7-216/38
7-216/37
7-216/36
7-216/35
7-216/34
7-216/33
7-216/32
7-216/31
7-216/30
7-216/29
7-216/28
7-216/27
7-216/26
7-216/25
7-216/24
7-216/23
7-216/22
7-216/21
7-216/20
7-216/19
7-216/18
7-216/17
7-216/16
7-216/15
7-216/14
7-216/13
7-216/12
7-216/11
7-216/10
7-216/9
7-216/8
7-216/7
7-216/6
7-216/5
7-216/4
7-216/3
7-216/2
7-216/1

Miasto Iława Skala 1:2000
Załącznik nr 6

7-216/80

6-34

7-216/81

7-216/82

7-216/79

7-216/83

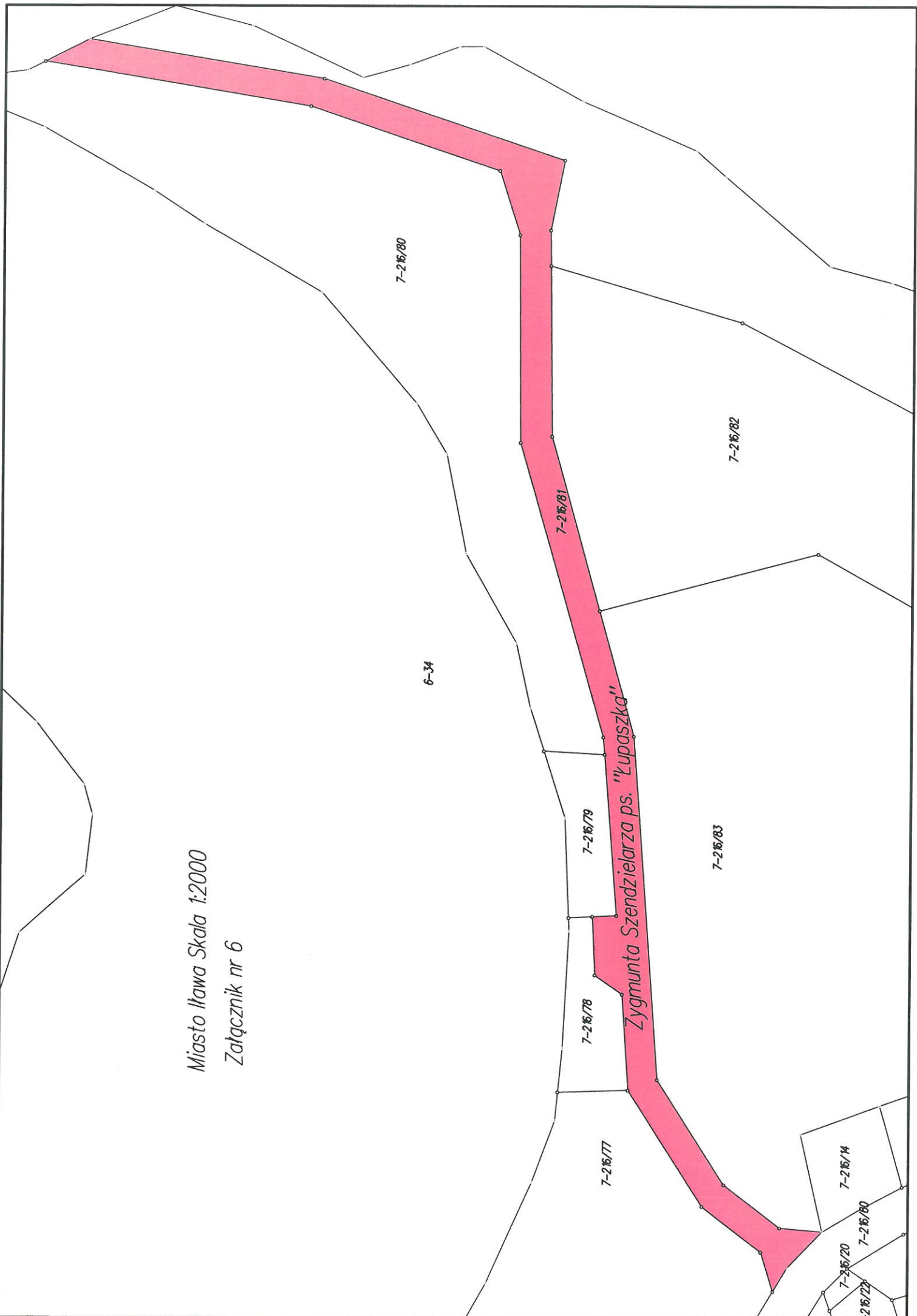
7-216/78

Zygmunta Szendzielarza ps. "Lupaszką"

7-216/77

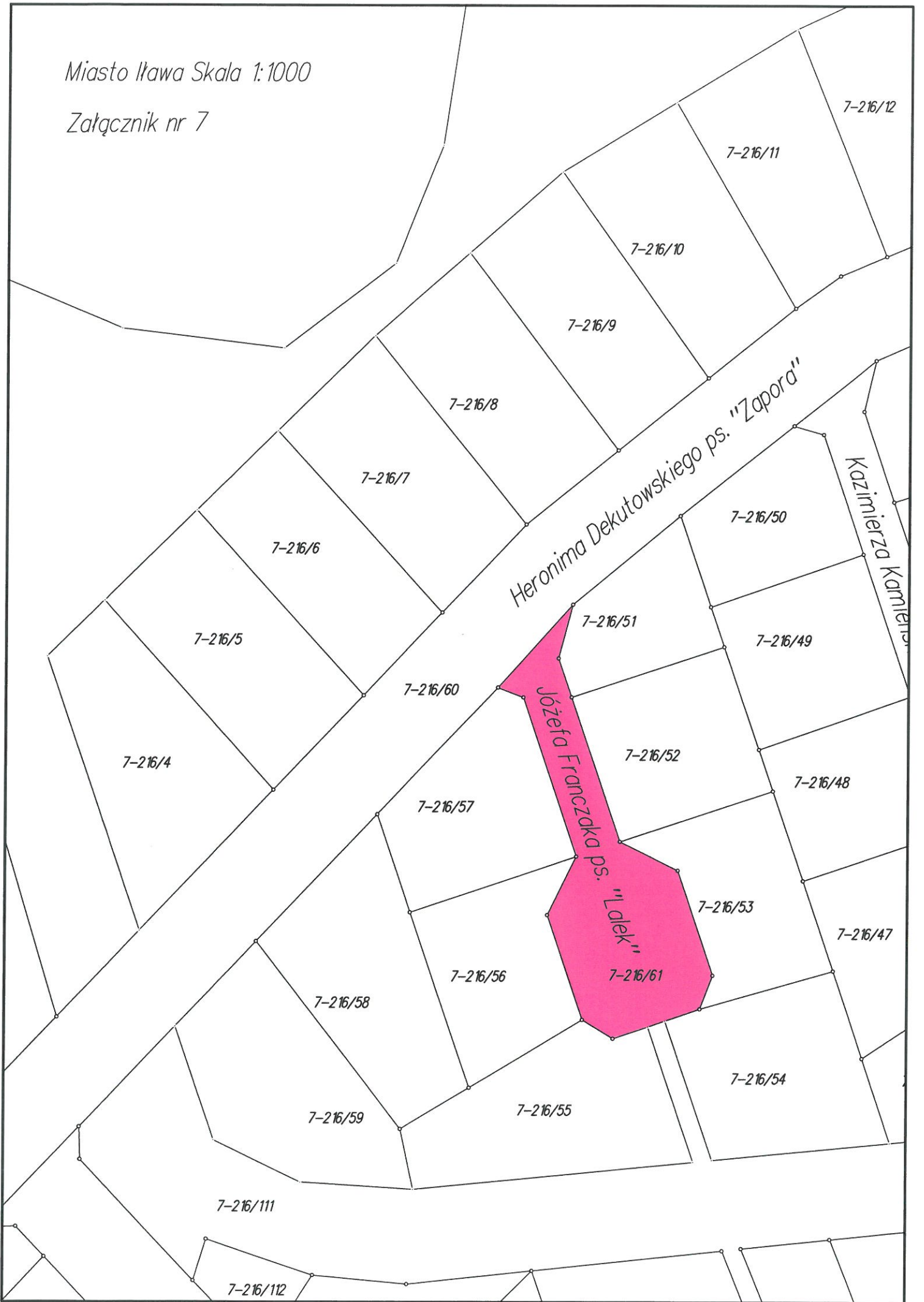
7-216/14

7-216/20
7-216/80
7-216/22

Miasto Iława Skala 1:1000

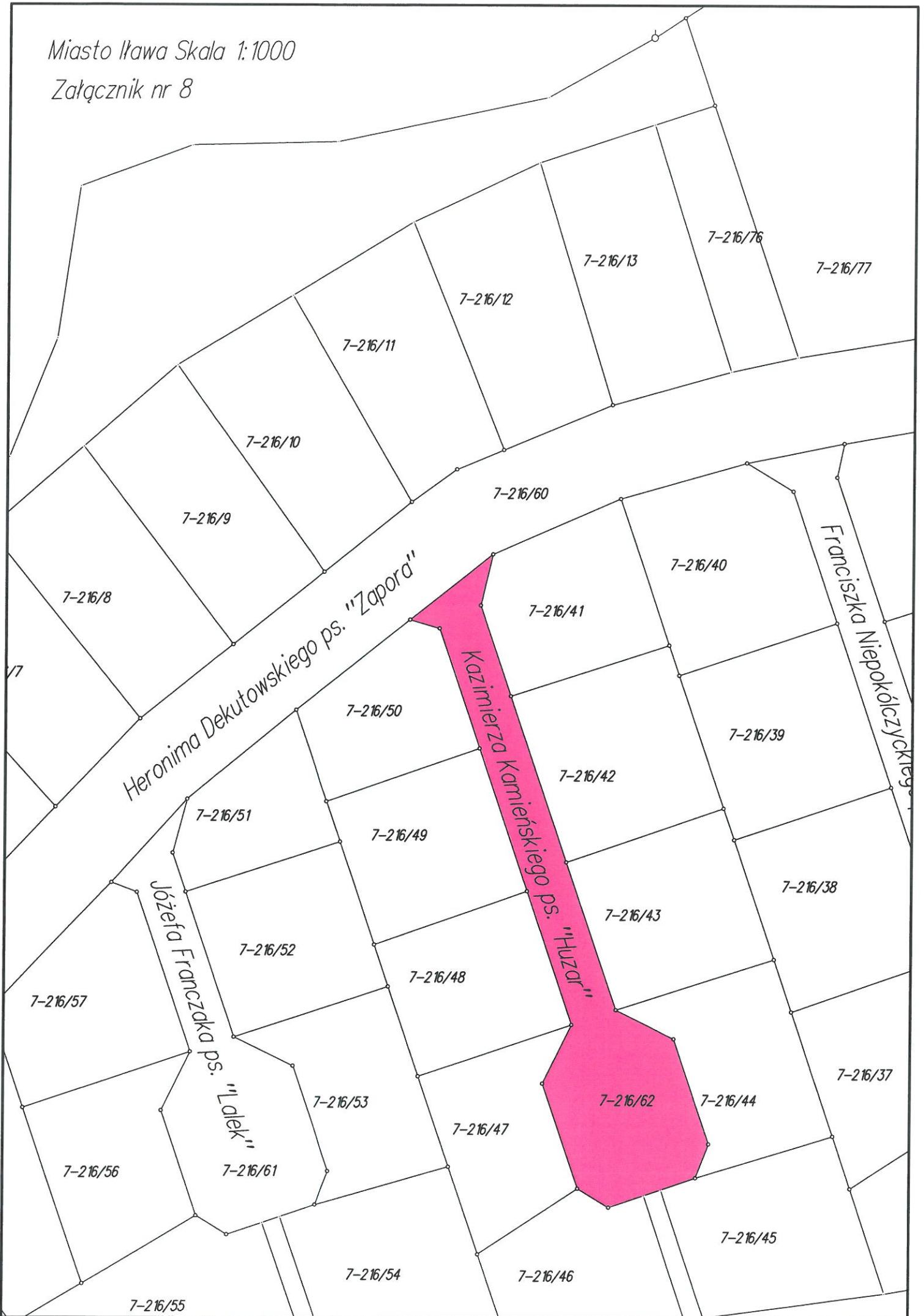
Załącznik nr 7

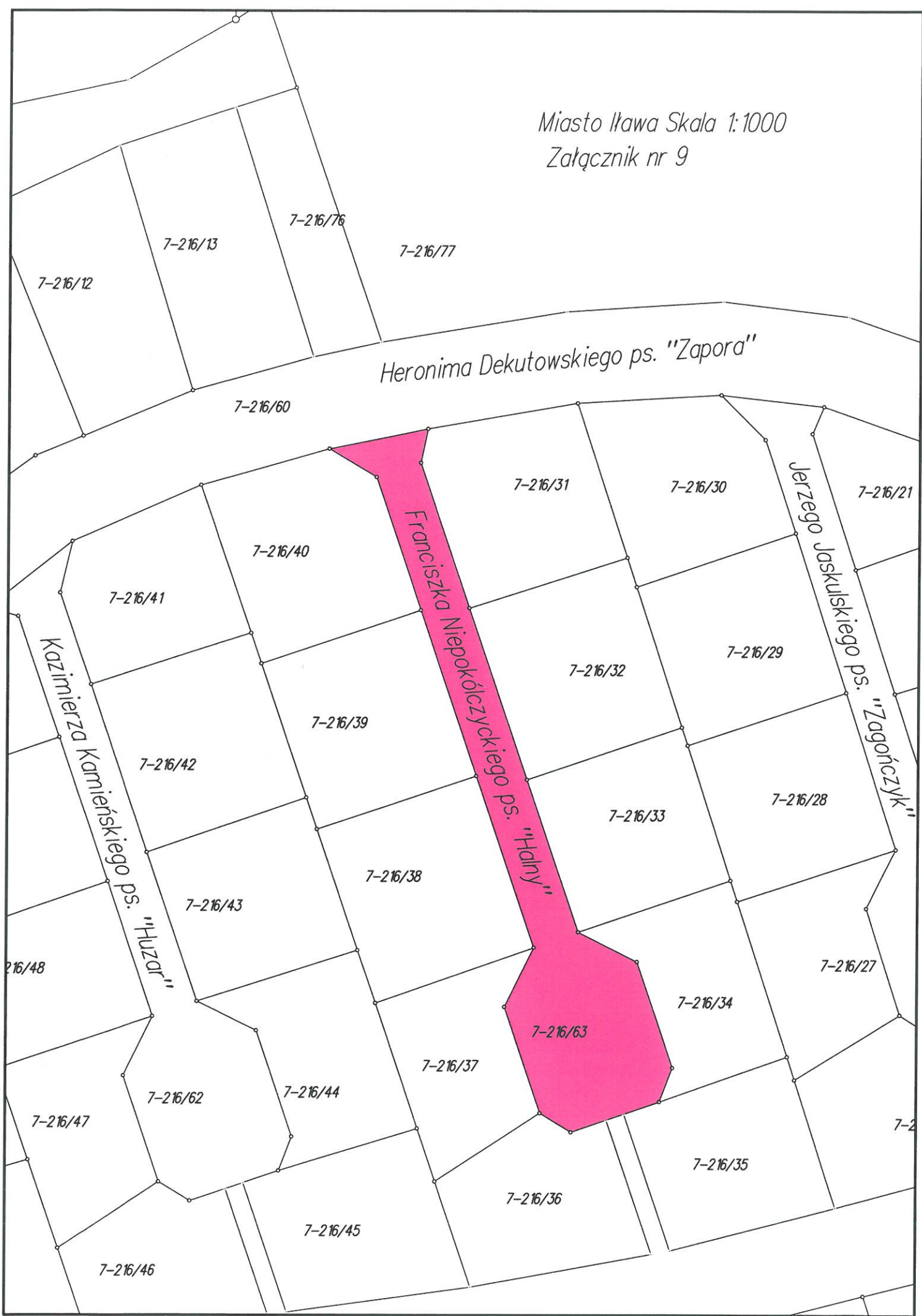
Miasto Ława Skala 1:1000

Załącznik nr 8

Miasto Iława Skala 1:1000
Załącznik nr 9

Miasto Ława Skala 1:1000
Załącznik nr 10

7-216/77

Heronima Dekutowskiego ps. "Zapora"

7-216/60

7-216/31

7-216/30

7-216/21

7-216/20

Franciszka Niepokólczyckiego ps. "Hajny"

7-216/32

7-216/29

7-216/22

7-216/19

39

7-216/33

7-216/28

7-216/23

7-216/38

Jerzego Jaskulskiego ps. "Zagończyk"

7-216/19

7-216/18

7-216/24

7-216/64

7-216/27

7-216/17

7-216/34

7-216/25

7-216/37

7-216/63

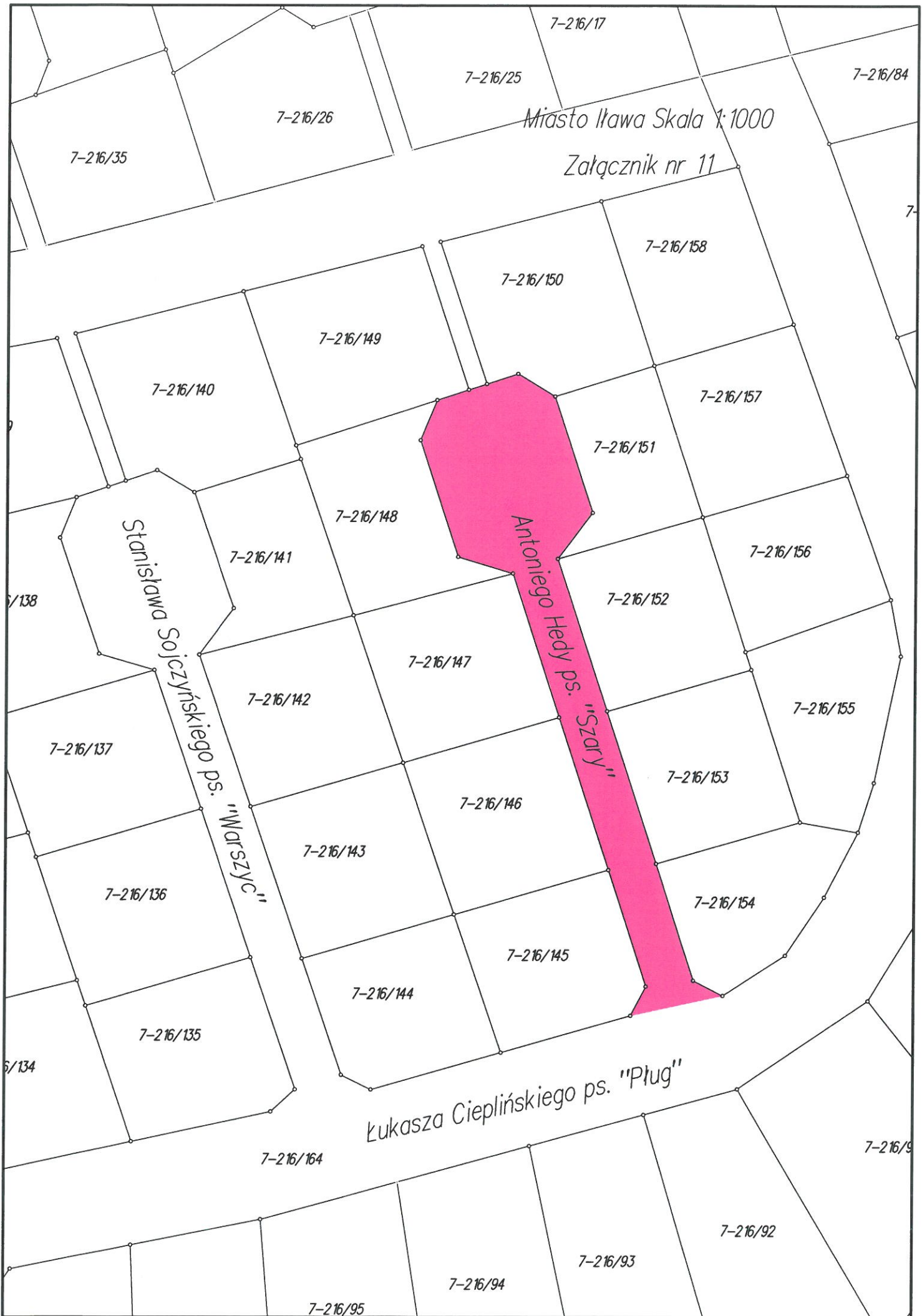
7-216/26

7-216/36

7-216/35

7-216/150

45

Miasto Iława Skala 1:1000

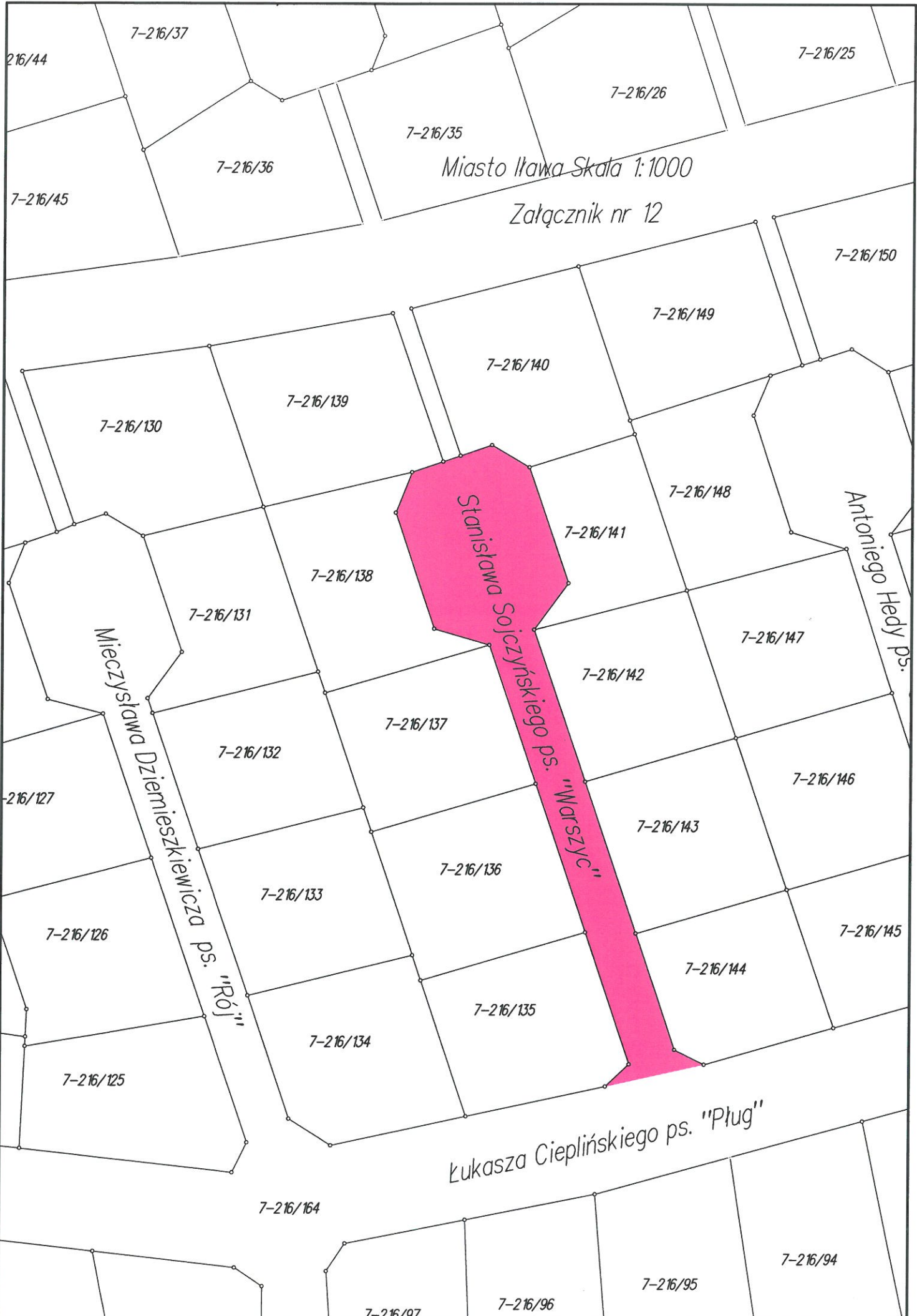
Załącznik nr 11

Antoniego Hedy ps. "Szary"

Stanisława Sojczyńskiego ps. "Warszyc"

Łukasza Cieplińskiego ps. "Pług"

Miasto Iława Skala 1:1000

Załącznik nr 12

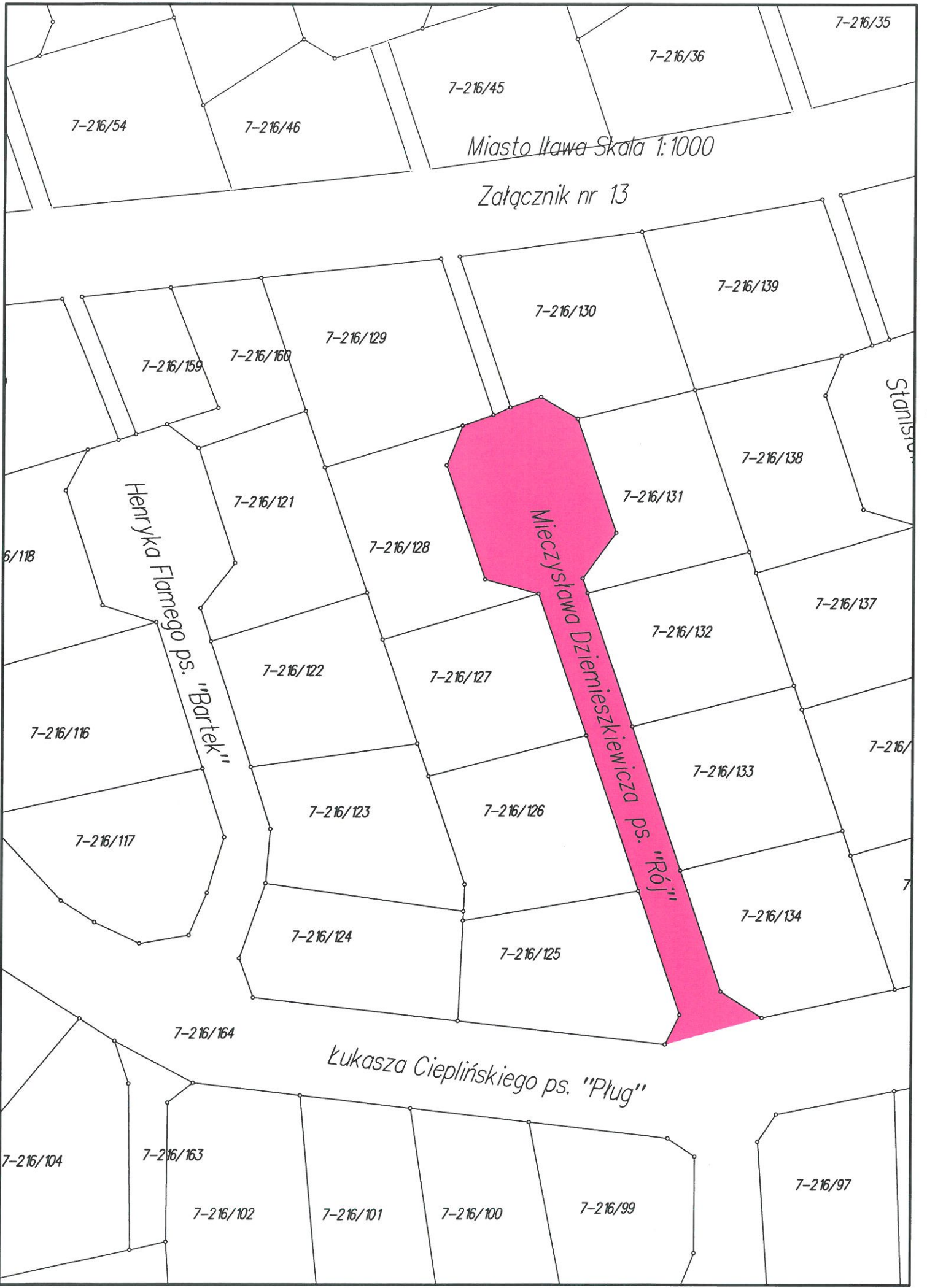
Stanisława Sojczyńskiego ps. "Warszyc"

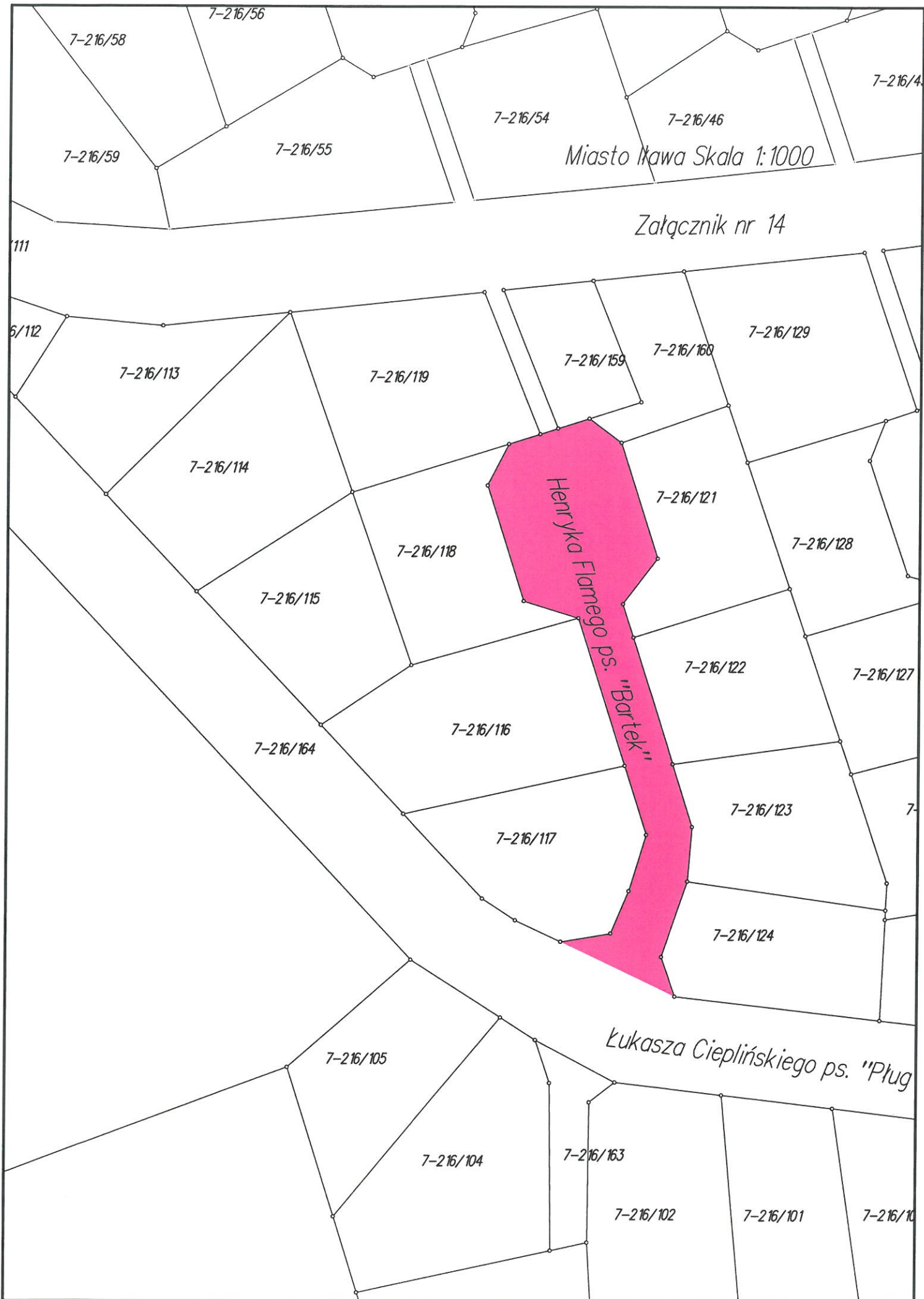
Mieczysława Dziemieszkiewiczicza ps. "Rój"

Antoniego Hedy ps.

Łukasza Ciepłińskiego ps. "Plug"

7-216/58

7-216/56

7-216/4

7-216/54

7-216/46

7-216/59

7-216/55

Miasto Ikawa Skala 1:1000

Załącznik nr 14

111

6/112

7-216/113

7-216/119

7-216/159

7-216/160

7-216/129

7-216/114

7-216/121

7-216/118

7-216/128

7-216/115

7-216/122

7-216/127

7-216/164

7-216/116

7-216/123

7-216/117

7-216/124

7-216/105

Łukasza Cieplińskiego ps. "Pług"

7-216/104

7-216/163

7-216/102

7-216/101

7-216/10